

קנה הרצון

הרצה לאל! האינקים באו! סוף-סוף הבינו האמריקאים את העניין: הם נחתו בחוף ביירות, שלחו את האנגלים לרבת' עמון ולקחו את העניינים בידיהם.

במשך שנים ארוכות הנהירו מנהיגי ישראל לשוא את האמריקאים כי קולונל נאצר יהרוס את כולנו: את ישראל ואת המערב גם יחד. הם לא רצו להבין.

הזקן שלנו הלך ואירגן עם הצרפתים והאנגלים את מיבצע סיני. הנחלנו למצרים מפלה צבאית עצומה. אך ברגע שעמדנו להנחית על ראש הרוזן המצרי את מכת המתת, באו האמריקאים ותפסו את זרוענו. הרוזן המצרי החצוף רק עץ ניצל, אלא אף בלע את סוריה, ואחריה את עיראק.

והנה סוף-סוף נפלו האמריקאים על ה' שכל. הם הצילו את לבנון ואת ירדן. עכשיו העיקר הוא שלא יעצרו באמצע הדרך. הם צריכים לכבוש את סוריה ואת עיראק, ואז יהיה סוף לעניין! הרוזן המצרי יפול, במקום מדינה גדולה אחת שוב יתפצל ה' אזור לתריסר מדינות ונסיכויות, ויעבור לפחות דור עד שיקום מישהו אחר שילך בדרכי קולונל נאצר.

על כן: הירדן למארינס! הירדן למלניות של הדיכוייה הבריטית המוסטת! הירדן לכאמיל שמעון! הירדן לחוסיין! והירדן, אחרי ה' מוות, לנורי אלדסטיה, זכר צדיק לכרכה!

★ ★ ★

את היתה השבוע דרך-המחשבה של העסקן הממוצע בישראל. כך חשבו גם אזרחים רבים, ביניהם שאינם לא טפשים ולא מטומטמים, אנשים משכילים, בעלי רצון טיב, שונאי זיכוי, שוחרי שלום.

היתה זאת הגבה טבעית. היא היתה פרי המועקה, פרי הפחד שכבש בהדרגה את ההכרה ואת תה-ההכרה. לגד העיניים עמד סיוט מתמיד: התלכדות כל עמי ערב למדינה גדולה אחת, שתכרת את ישראל מכל ה' צדדים ותחניק אותה בין זרועותיה. והנה נפרץ הכיתור. שוב אין אנתנו לבי דנו. עומדים אנו מול החרמון, משמאלנו ה' מארינס ומימיננו הצנחנים הבריטיים. חלדנו להיות ראש-גשר קטן ומנותק. הפכנו חלק ממערך צבאי גדול.

זהו מערך ממשי, שאפשר למשש אותו בידיים. ישראל היא עתה גיזרה בחזית ארוכה ורצופה, ה' מתחילה בחוף הים ליד טריפולי, עוברת לאורך גבולות הלבנון עד מטולה, ממשיכה משם לאורך גבול ישראל עד מעבר לצמחה, משם לאורך גבולות הירדן עד סעודיה, והאורך גבולות סעודיה וכוויית עד למפרץ הפרסי.

מערך זה לא יתכן בלעדינו. רק בשמי ישראל ייכון הקשר בין קפריסין וירדן, בין ביירות לרבת-עמון. הדבר מחייב לפחות תי אום של מנגנון הבטחון באחיר — ולמעשה הרבה יותר מזה. תיאום פוליטי ובטחוני לאורך כל החזית.

וככן — הנה סוף-סוף הגענו. ציינו למשוך את המערך לתוך מערבולת המרחב — והצלחנו. רצינו להשתלב כמערך צבאי מועד רבי — וזכינו. ואפילו אם לא ימצא המערב עוז בלבו לפלוש לעיראק ודמויה ולשבור את שטטון הרוזן המצרי — ריינו גם בזה.

★ ★ ★

השאלה הגדולה היא רק: האם זו חזית יציבה? האם תחזיק מעמד במשך 25 שנות דורנו — או לפחות במשך עשר השנים הבאות? אילו צדקו מנהיגי ישראל בציור שציינו לעצמם — אין ספק שכן. אם אמנם כל

מה שקרה בחמש השנים האחרונות אינו אלא פרי מוחו השטני של "הרוזן המצרי" — כך הדבר. "הרוזן נאצר" יקבל מכה על הראש, האספסוף הערבי המוסת יזכור מי הוא ומי אוניו — והכל יחזור לשלום למצב ששרר בשנת 1949, ואולי למצב ש' רר בשנת 1905, כשודיו גרין הצעיר למד את הבעיה הערבית על בוריה בשדות ה' סגרה.

אולם זהו "אילו" גדול מאד.

גניח לרגע קט שאמנם יבצע המערב את התוכנית הנרקמת אישם במסדרונות רחוי קים, למרות האימים הסובייטיים והעוצבות המסוריינות האדומות המתרכזות בקרקעי המלך חוסיין, ראש האיחוד הערבי ההאשמני בפועל ויורש-העצר החוקי של הכתר העי' ראקי, יקרא לעזרה בריטית ואמריקאית כדי

לאורך ימים. ואילו עתה, מול סערות המל' חמה הקרה והאיום במחת האטומי, אין הדבר אפשרי אפילו לזמן קצר.

החזית שנוצרה השבוע לאורך גבולות לבנון, ישראל, ירדן, סעודיה וכוויית היא מחסום זמני — זמני מאד. היא תתמוטט — אולי תוך כמה שבועות, אולי תוך כמה חדשים. וכאשר היא תתמוטט — תהיה זו מפולת נוראה, שתקי בור תחתה את כל חלקיה.

★ ★ ★

שביל המערב — החשבון כדאי בכל זאת. הוא נחת בחופי המרחב, מפני שלא היה לו מה להפסיד. במקרה הרע

ביותר יסולק מן המרחב — וגורל זה צפוי לו ממילא. במקרה הטוב ביותר יעכב את ההתמוטטות לכמה חודשים, ואולי אפני לו שנים.

מאחורי החזית החדשה — מאחורי ה' מארינס, הצנחנים הבריטיים, כוחות צהיל והלגיון הירדני — חוסים אוצרות הנפט ה' עצומים של ערב הסעודית, כחיית, בחרין וקטאר. כל יום של דחיקת הקץ, הריהו יום בו זורם הנפט היקר לתעשיות אירופה ואמריקה. לכן כדאית ההתערבות למערב.

אולם החשבון הישראלי שונה לגמרי לנו יש מה להפסיד — את עתידנו. אנו איננו יכולים להרשות לעצמנו לקנות כמה חדשי נוחיות, ולשלם תמורתם את קיום הדורות הבאים. מגמתנו איננה לדחות התמוטטות בלתי-ימנעת — אלא לחץ את עצמנו מן הכית המט ליפול.

באחד הרגעים הגורליים של ההיסטוריה העברית השמייע מצביע אשורי מול חומות ירושלים אוהרה שזכרה לא נמחק. אמרו נא אל חזקיהו: כה אמר המלך הגדול, מלך אשור — מה הבטחון הזה אשר בסחתך? הנה

בסחת על משענת הקנה הרצון הזה, אשר יסמך איש עלי, ובא בכפו ונקבה!

במקום אשור קמו על גדות הפרת עיראק וסוריה. החזיתות שונות, המערך שונה. אך שוב הגיע רגע גורלי לאומה העברית — אולי לא פחות גורלי משעת הגורל של חזקיהו מלך יהודה. ושוב חובה היא להשי' מייע למנהיגי ירושלים את האוהרה ההיס' טורית: מה הבטחון הזה אשר בסחתם? הנה בסחתם על משענת הקנה הרצון, משענת המארינס והמלך חוסיין, אשר ככל שתי' שענו עליה יותר, כן תעמיק לפצוע את כפות ידינו בכוא יום החשבון הבלתי-ימנע.

★ ★ ★

כמו כל שעת-גורל אמיתית, יש גם לשעה זו שתי פנים. זוהי שעה הרת' אסון — אסון ההשתלבות הסופית של ישראל במערך הצבאי של המערב הנסוג. אולם זוהי גם שעת-כושר חד-פעמית לשינוי מהפכני של החזית.

מזה שנים, בכל פעם שקם בישראל הוגה' דעות מרחיקראות שתבע את השתלבות המדינה במרחב השמי, מוטחת בפניו טענה מוחצת: מה יש לנו להציע לערבים? למה יקבלו את ידנו המושטת? למה לא ימשיכו פשוט לקיים את המצור עלינו, עד ליום בו ינסו להשליך אותנו לים?

זאת היתה תמיד טענה כוזבת — טענתם של חסרי בטחון עצמי, אשר נרמה להם כי כוחנו אפסי זידינו ריקות. אולם מעולם לא היה כה ברור וכה בולט עד כמה זקרי קים לנו מנהיגי הלאומיות הערי' בית, מה היונית תרומתנו לתנו' עת-השיחרור של עמי המרחב השמי, כמו דווקא בשעה זו.

אילו הוטל עלי היום לצאת בשליחות סודית בהולה לקאהיר — עם חניה קצרה בשדה-התעופה של בלגראד — הנה אלה הדברים שהייתי משמייע בשם ממשלת ישראל: ● איננו רוצים בפולשים זרים — לא של האימפריאליזם המערבי ולא של האימ' פריאליזם הסובייטי. אם ינתן לנו להבטיח את בטחוננו עלידי הסדר עם התנועה הלאומית הערבית — נתיצב במלוא קומתנו בחזית המלחמה נגד הפולשים הזרים.

● **המערך הצבאי של ההתי' ערבית המערבית זקוק למרחב האווירי והקרקעי של ישראל. אנחנו נחסום כנפיו שמה זה. כך ניצור פירצה בחזית ההתערבות, ננתק את ירדן מלבנון ואת הצני' חנים הבריטיים מן הים התיכון.**

● המערך הצבאי של רעים ועיראק זקוק לכביש התחבורה העוברים בישראל. אנו נפתח כבישים אלה בפני תנועת הכו' חות הלאומיים — כך שעוצבות מצריים יוכלו להגיע לומסק ולבגדאד בדרך היבשה. ● ניכיר בממשלת המהפכה העיראקית וגדרוש בכל היריות הבינלאומית את ההכרה בה. קולה של ישראל יהיה בעל משקל מוסרי עצום באיים אם ישמייע תביעה זו — כי אנו מדינה מרחבת, ודברנו ישפיע על מיליוני יהודים בעולם. יתכן מאד שדברנו זה יכריע את הכף נגד התערבות צבאית זרה בעיראק.

● אלה תרומות מידיות, מוחשיות, גלר יות — ואנו נתרם אותן תמורת הסדר סודי, מלחה בערבות מתאמות, שימשש בסים לשלום רשמי בין ישראל, רעים וה' רפובליקה העיראקית בכוא שעת הכושר — אחרי סילוקם של המסיתים האנטי-ישראליים מרב-עמון וריאד, כשאישי לא יעז עוד להאשים את המנהיגים הלאומיים בכגידה, עת יחתמו על שלום זה.

התנועה הלאומית הערבית נתוי נה עתה במצוקה. זוהי השעה לזרוק את זקנה הרצון — ולרכוש דריסת-רגל על הקרקע המוצקה של המרחב.